

Handelingen 2, 1-11, en Galaten 5,22-26 -
8 juni 2014 - Pinksteren - Wehl

Thema: 'Leven van verwondering'

Gemeente,

Soms is zij er ineens.
Je ziet haar niet, je hoort haar niet. Maar je voelt haar.
Ik bedoel: de Geest.
Niemand weet vanwaar zij gekomen is.
Niemand weet waar ze heengaat. Ze is als de wind.....
Je kunt niet op bevel over haar beschikken.
Je kunt haar wel uitnodigen, vragen of ze er bij wil zijn.
En wie weet..... misschien komt ze dan.

In grote getale waren de mensen naar Jeruzalem gekomen,
voor het joodse Pinksterfeest.
Zeven weken na Pasen werd het oogstfeest gevierd .
Joden overal vandaan, ook uit de omringende landen, kwamen naar Jeruzalem
om de eerste opbrengsten van de oogst naar de tempel te brengen;
om ze God aan te bieden als teken van dankbaarheid.
Immers God is Degene die de gewassen deed groeien.
Zonder zijn scheppingskracht groeit er niets -
geen aren in de halmen, geen druiven aan de ranken.
De mensen geloofden:
"In al wat groeit en bloeit heeft God zijn adem uitgezaaid....."

Toen was het er ineens:
wind en vuur, groot enthousiasme, tongen kwamen in beweging.
Een enorme geestkracht nam bezit van de mensen.
Als een lopend vuurtje en als een verfrissende wind
zocht de Geest zich een weg tussen de menigte.
"Wat heeft dit allemaal te betekenen?". vroeg men zich af.

Het betekent,
dat de Geest van God mensen bezielt met haar kracht,
om ze te laten uitgroeien tot mensen die - in geestelijke zin -
goede vruchten dragen -
Zoals Jezus' leven goede vruchten voortbracht.

Ontvankelijk moet je zijn om die Geest te ervaren.
Je moet je erop afstemmen.....
je moet je deur er voor openzetten.....
Als je haar buitensluit, dan ontgaat je haar werking,
doorzie je het geheim niet.
Dan ben je als die toeschouwers daar in Jeruzalem
die dachten dat de leerlingen van Jezus te diep in het glaasje hadden gekeken,
dat ze niet goed bij hun verstand waren.
Ze hadden geen oog voor het bijzondere.
Ze hoorden niets dan vreemd gebrabbel.
Zo gingen ze voorbij aan het wonder.
Maar wie ervoor open stonden, zagen het enthousiasme,
verstonden het goede nieuws van God.
Zij verwonderden zich erover.

Wat is 'verwondering'?
Heb je het nodig om een gelukkig mens te worden?
Kun je het leren? En zo ja, hoe dan?

In 'verwondering' gaat het woord 'wonder' schuil.
Een wonder is iets dat het gewone alledaagse te boven gaat.
Waar je met je verstand niet bij kunt.
Andersom kan ook.
Iets heel alledaags, kan ineens een wonder worden,
als dat iets op een bijzonder tijdstip of een bijzondere plaats gebeurt,
dat dat nu juist hier en op dit moment gebeurt!!.

Of iets als een wonder ervaren wordt hangt van de mens af.
Wat voor de één gewoon een kwestie van oorzaak en logisch gevolg is,
wordt door een ander beleefd als een wonder.
Ziet de meer-waarde ervan in.
en vraagt zich af: 'Zou hier de Geest aan het werk zijn?';
wijst de ander erop en zegt: 'Zie je het ook?'

In de bijbel heeft een wonder altijd met God te maken.
Hij is er op één of andere manier bij betrokken.
Niet om te laten zien hoe groot en machtig Hij is.
Nee, het gebeurt altijd met het oog op mensen.
In het wonder wordt duidelijk dat God naar mensen omziet,
dat wij in de wereld niet zonder Hem hoeven te stellen,
dat Hij er ook nog is.

Verwondering

je wordt geraakt in je ziel.

Het hele bestaan is erbij betrokken:

verstand, gevoel, hoofd en hart, ogen, oren,...

Er komt ruimte in je leven - je voelt je vrij en blij.....

Als je je verwondert, dan gebeurt er iets met je.

Je wordt zacht van binnen..... .

en er verschijnt een glimlach op je gezicht.

Het werkt als een knipoog,

een stille wenk, waar je warm van wordt.... je wordt gezien!

Verwondering wekt de gaven van de Geest op:

Liefde, vreugde, vrede, geduld en vriendelijkheid, goedheid, geloof,
zachtmoedigheid en zelfbeheersing.

En ik ben zo vrij om aan deze lijst van Paulus er nog een paar toe te voegen:
dankbaarheid en humor.

Een mens die zich kan verwonderen is daarom een gelukkig mens.

Maar het andere is ook waar.

Wie zich kan verwonderen over het goede,
gaat zich ook verwonderen over alles wat juist in strijd is
met de gaven van de Geest.

De Geest leert te onderscheiden tussen wat goed is en wat niet.

Je bent verwonderd - nee, verbijsterd -
over de gebrokenheid van menselijk bestaan, de onvolmaaktheid.

Je krijgt oog wat het leven niet ten goede komt.

Een mens die zich kan verwonderen over het goede,
lijdt onder alles wat hiermee niet strookt.

Die lijdt aan een wereld die tegen Gods bedoelingen in gaat.

Maar dan - God zij dank - leert de Geest je om te blijven hopen,
dat het niet altijd zo hoeft te blijven.

Altijd kan er verandering en vernieuwing optreden.

Situaties en mensen kunnen altijd nog veranderen.

Kun je het' vermogen om je te verwonderen' leren?

Ik denk het wel.

Allereerst door te bidden:

'Kom, Geest van God, en maak ons nieuw'

door te vertrouwen, op de Geest.

Door rekening met haar te houden;

ruimte voor haar te maken;

door je te trainen in aandachtig leven;
door je ogen, je oren, maar vooral je hart open te zetten;
door vragen te stellen, te vragen honderduit.....
door het leven en alles wat je hebt niet als vanzelfsprekend te beschouwen
maar als een geschenk en een voorrecht.

Wie de Geest van Pinksteren in zijn leven toelaat,
heeft een goede leermeester.

Die Geest leidt je langs de vindplaatsen van God.

Zoals in het volgende verhaaltje.....

Onderweg.*

'Ga nu maar',

zegt die stille stem in mijn binnenste - en ik trek mijn wandelschoenen aan.
Het lijkt me onbegonnen werk, deze keer.

Mijn hart is te zwaar. Ik ben te boos, te koud, te eenzaam.

Hoeveel teleurstellingen draag ik met me mee?

Ik zou de deur achter me wijd open moeten laten, misschien waait de
ellende er dan uit terwijl ik onderweg ben.

Maar de deur gaat op slot. Je kunt tegenwoordig geen deur meer open
laten staan. Daar komt narigheid van. En dat wil ik nu juist buiten de deur
houden. Maar dat lukt me niet.

'Ga al die narigheid nu niet allemaal opnoemen',

zegt die stille stem in mijn binnenste -

'Loop nu maar',

'Zet je ene voet voor de andere en kijk om je heen.'

Het pad langs de weilanden is me vertrouwd.

Het is maar smal, er bloeien de bloemen waar ik van houd. Boterbloem,
paardenbloem, pinksterbloem. Gewoon, voor wie ze zien wil.

Nu voel ik de zon op mijn rug, die ontspant zich en wordt minder strak.

Het water van de sloot rimpelt in de bocht. Ik kan hier wel even gaan
zitten.

Bij water kan ik de tijd vergeten, maar vast niet alles wat de tijd met zich
meedraagt.

'Het water stroomt',

zegt die stille stem in mijn binnenste -

kijk maar hoe het zich voegt naar de oever,

zich door obstakels niet laat tegenhouden,

zijn weg vindt tussen het riet.

En kijk, hoe het water de steen slijpt.....'

En ineens weet ik het:

zoals het water de steen polijst, zo polijst de *Geest* mijn ziel, mijn leven.
Stil van verwondering blijf ik nog even zitten, de zorgen vallen van me af,
Dan haal ik opgelucht adem, sta op, en vervolg mijn weg.

Vandaag vieren wij Pinksteren:

het feest van dankbaarheid en verwondering

om de *Geest* van God,

die als een onzichtbare wind mensen en dingen in beweging zet,

ze komt en gaat haar onbekende gang...

Maar wie haar eenmaal heeft ervaren,

komt haar steeds vaker tegen.....

Amen.

* naar Joke Verweerd.